Četvrtak, 12.09.2013.g.

U trenutku mojeg obraćenja, prije i poslije toga, nisam toliko obraćao

pažnju na to kako funkcionira moja župa, kakve sve obveze ima župnik,

kako mu u tome pomažu njegovi župljani, itd.

Moj jedino znanje o tome je bilo da moram dati novac za obiteljski dar. I

davao sam puno novaca jer sam tada "trgovao" s Gospodinom.

Poslije početka mojeg obraćenja imao sam toliko briga sa samim sobom,

svojim grijesima, ispovijedima, da isto tako baš nisam puno razmišljao o

tome što i kako funkcionira moja župa i da li bi možda i ja mogao u

nečemu pomoći.

No, odlaskom u zatvor, Gospodin mi je dao vremena za učvršćivanje u

vjeri, dao mi je nove spoznaje i o tom dijelu našeg vjerničkog života.

I sve više i više sam spoznavao značaj dobre simbioze i povezanosti

župnika jedne župe i njegovih župljana.

Da je to vrlo važno i za župnika kojemu je ta pomoć neophodna da bi

mogao izvršiti sve radi čega je OD GOSPODINA POZVAN ZA TO

SVEĆENIČKO ZVANJE, ali isto tako i za nas župljane koji tako možemo

svoje darove, koje smo primili od Gospodina, iskoristiti u radu župne

zajednice a što će nam sve pomoći da bi izvršili svetu Božju volju za naše

živote.

A u zatvoru mi je jednostavno jako nedostajala svakodnevna misa,

odlazak u crkvu, ŽIVI GOSPODIN U PRESVETOM OLTARSKOM

SAKRAMENTU, onaj prekrasni osjećaj kada sjedneš u tišinu crkve,

zatvoriš oči i prepustiš se molitvama, razmišljanju …

Zato sam odlučio da ću po povratku iz zatvora porazgovarati s našim

dragim župnikom i staviti mu se na raspolaganje u svemu gdje će me

trebati.

Imao sam ja o tome i nekih zamisli, gdje bi i kako mu mogao pomoći.

Kada smo o tome porazgovarali, on mi je sam jednom rekao da ne zna

što bi sa mnom i gdje bih mu ja mogao najbolje pomoći u njegovom

radu i funkcioniranju župne zajednice.

On je mene pokušao "snimiti", da vidim kakav sam, kakvi su mi darovi,

respektirao je moje obraćenje.

U vjeri i duhovnosti nema ništa "na brzinu", sve ima svoj slijed ZATO

JER SE MORA PREPOZNATI I IZVRŠITI BOŽJA VOLJA ZA

SVAKOG OD NAS.

I tako, po izlasku iz zatvora, ja sam se uključio u sve akcije koje su bile u

župi. U radnim akcijama uređenja, u ukrašavanju crkve za Božić i Uskrs,

čak i u čišćenje crkve.

No, ono gdje sam se ja najbolje osjećao je bio duhovni život,

svjedočenja, molitve, razgovori … A toga je bilo samo na misama i za

vrijeme Korizme.

Naš dragi župnik me pokušao uključiti u angažman oko ekonomskih

pitanja u župi, valjda respektirajući moju poslovnu prošlost. No, zatvor je

bio moja prekretnica i ja više nisam imao neku važnost ni status u društvu

da bih mu tu mogao više pomoći.

Tako smo se malo u svemu razišli jer sam ja počeo svjedočiti o mojem

obraćenju na ovoj stranici, među ljudima koji su mi dolazili u

svakodnevnom životu, a naš dragi župnik me ostavio da se ja sam

pronađem u svemu tome kao i u tome što ću kao vjernik pomagati u radu

župne zajednice.

A JA SAM SE TRAŽIO I TRAŽIO. TRAŽIO SAM BOŽJU VOLJU

ZA TAJ DIO MOJEG DUHOVNOG ŽIVOTA.

PAZIO SAM NA BOŽJE ZNAKOVE U SVEMU TOME.

TAKO SAM DOŠAO I DO MOLITVENE ZAJEDNICE koja djeluje nekih

godinu i pol dana u našoj župi.

A stvarno u našoj župi svatko od nas vjernika ima dosta mogućnosti kako

da doprinese boljem funkcioniranju župne zajednice. A čujem da je tako,

više ili manje i u drugim župama.

Župni Caritas, molitvena zajednica, župni zbor, grupe za čišćenje crkve,

grupe za čitanje na misi, ekonomsko vijeće … su samo od nekih

organiziranih dijelova gdje vjernici mogu pomoći svojem župniku u

boljem funkcioniranju župne zajednice.

Pa su tu onda i povremene akcije za Uskrs, za Božić, donošenje ukrasa,

cvijeća, kolača, itd.

A ima i onih nešto manjih doprinosa koji može dati svaki vjernik da bi se

učvršćivala i širila vjera i duhovnost u svakoj župi.

To su dobrovoljni prilozi za razne akcije, kupovanje prigodnih ukrasa,

kolača i drugog za uskršnje i božićne blagdane, itd.

A neki dan su mi se "otvorile" oči pa sam "otkrio" još jedan način kako bi

svaki vjernik u svojoj župi mogao doprinijeti boljem duhovnom životu.

ODLASKOM NA RAZNA HODOČAŠĆA

KOJA SE U SVAKOJ ŽUPI PRIPREMAJU

TOKOM GODINE.

JER NA TAJ NAČIN SE SVAKI MOŽE DUHOVNO OJAČATI I

UČVRSTITI SI SVOJU VJERU S JEDNE STRANE, A S DRUGE

STRANE TO ĆE SVE SVJEDOČITI I U KRUGU SVOJE OBITELJI,

NA POSLU ILI MEĐU PRIJATELJIMA KADA ĆE PRIČATI KAKO JE

BILO NA NEKOM OD TIH HODOČAŠĆA.

STVARNO, NI SAMI NE ZNAMO KOLIKO JE TO VAŽNO… A

STVARNO JE VAŽNO, I ZA NAS I ZA DRUGE OKO NAS.

A o svemu tome sam razmišljao kada sam razmišljao o hodočašću

vjernika naše i susjednih župa u Međugorje, 04.10., za tri tjedna.

I "palo" mi je na pamet da sam ja ove godine odradio jedan "GRAND

SLAM", kako bi rekli tenisači kada neki tenisač osvoji četiri najveća

teniska turnira na svijetu.

Da ću i ja ove godine odraditi svoj "GRAND SLAM" u duhovnim

događanjima u moj župnoj zajednici.

Išao sam pješice u SVETIŠTE MAJKE BOŽJE BISTRIČKE u Mariju

Bistricu kuda je hodočastila i moja župa.

Išao sam pješice u SVETIŠTE PREDRAGOCJENE KRVI KRISTOVE u

Ludbreg kuda je hodočastila i moja župa.

Išao sam pješice u SVETIŠTE MAJKE BOŽJE GORSKE U Lobor kuda

je hodočastila i moja župa.

I idem za 3 tjedna u SVETIŠTE DJEVICE MARIJE u Međugorje.

Ne pješice, autobusom, ali mi se ideja o pješačenju počela "motati"

po glavi.

TOLIKO TOGA IMAM ZA ZAHVALITI

PRESVETOJ MAJČICI!

Evo, mislio sam si ja, i ja ću ove godine ostvariti GRAND SLAM u

hodočašćima moje župne zajednice.

I tako dati i svoj mali doprinos da bi moja župna zajednica rasla u vjeri i

duhovnosti.

Jer prije svakog tog hodočašća bilo je raznih razgovora u obiteljima i

među prijateljima oko toga tko će ići, tko neće ići, tko bi mogao ići, mi

koji smo se odlučili ići nagovarali smo one druge da idu, oni su se nećkali

pa su doma razgovarali sa svojima da li da idu ili ne …

KAKO GOD TO NEKOME IZGLEDA

BEZNAČAJNO, ALI JA OSJEĆAM DA JE

TO SVE DIO VELIKE DUHOVNE BORBE

OKO NAŠEG SPASA I SPASA DRAGIH

LJUDI OKO NAS.

KOLIKO SE SAMO NA TAKVIM

HODOČAŠĆIMA DOGODI PREKRASNIH

DUHOVNIH STVARI MNOGIMA KOJI SU

U NJIMA HODOČASTILI. OBRAĆENJA,

UČVRŠĆIVANJA VJERE, NOVE DUHOVNE

SPOZNAJE SU VELIKI PLODOVI, A

RAZNI TRENUCI RADOSTI I MIRA ONI

MALI.

No, i jedni i drugi svima nam pomognu da po povratku u svoje obitelji,

među prijatelje, na posao, IMAMO MIRA, RADOSTI I SNAGE da se

možemo nositi sa svim onim što nam Gospodin pošalje na naše životne

pute u svakodnevnom životu.

A SVIME TIME DOPRINOSIMO

VELIKOM, NAMA NEVIDLJIVOM I

NEMJERLJIVOM, DUHOVNOM RASTU

NAS OSOBNO I SVOJE ŽUPNE

ZAJEDNICE U CJELINI.

A POSEBNO NAŠIH ŽUPNIKA.

JER KAŽE POSLOVICA DA JE SVAKI ŽUPNIK DOBAR KOLIKO SU

MU DOBRI I NJEGOVI ŽUPLJANI.

ILI, KAKVA ŽUPNA ZAJEDNICA TAKAV I ŽUPNIK.

NE MOŽE BITI DOBAR ŽUPNIK I LOŠA ŽUPNA ZAJEDNICA NITI

LOŠ ŽUPNIK I DOBRA ŽUPNA ZAJEDNICA.

ZATO ČESTO ČUJEM SVEĆENIKE I ŽUPNIKE KOJI NAS MOLE DA

MOLIMO ZA NJIH.

I DOK SE SAMO SJETIM RADOSNOG

LICA SVOJEG ŽUPNIKA KADA NAS VIDI

OKUPLJENE U VELIKOM BROJU PRIJE

NEKOG HODOČAŠĆA.

KOLIKO LI SAMO DUHOVNE HRANE

DAJEMO MI NJEMU TIM NAŠIM MALIM

ČINOM.

A KOLIKO LI SAMO KORISTI NAKON

TOGA I ZA NAS I ZA NAŠE SVEĆENIKE.

Nisam do sada to tako gledao što se tiče hodočašća ali sada sam sve

sigurniji da je tako.

ODLASKOM NA HODOČAŠĆA U ORGANIZACIJI ŽUPNE ZAJEDNICE

I VJERNIKA U NJOJ, SVATKO OD NAS MOŽE DATI SVOJ MALI

DOPRINOS DA BI TA ŽUPNA ZAJEDNICA RASLA U VJERI I

DUHOVNOSTI.

A GOSPODIN ĆE NAS UVIJEK IZNENADITI KAKO ĆE TO BITI.

ON UVIJEK NAĐE NAČINA KAKO DA SE PROSLAVI, SAMO MU

MI TREBAMO DATI PRILIKU.

I ZA NAS I ZA DRUGE OKO NAS.

SVET I PRESVET TROJEDINI BOŽE,

PREDRAGI OČE, SINE I DUŠE SVETI.

ČAŠĆEN, HVALJEN I SLAVLJEN U VIJEKE

VJEKOVA.

I ČAST I SLAVA TEBI PRESVETA DJEVICE, I CIJELOM

DUHOVNOM SVIJETU KOJI VRŠI I POŠTUJE BOŽJU VOLJU.